

Sygnatura akt II AKa 473/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Edyta Gajgał

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek (spr.)

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Katarzyna Szypuła

przy udziale Waldemara Kawalca prokuratora Prokuratury (...)

po rozpoznaniu 4 kwietnia 2024 r.

A. S.

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk,

M. C. (1)

oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 kk

K. P.

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk,

A. J.

oskarżonej o czyny z art. 280 § 2 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 11 października 2022 r. sygn. akt III K 240/22

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. C. (1) w ten sposób, że określone w punkcie XI wydatki obciążające go za postępowanie przygotowawcze i postępowanie przed sądem I instancji ustala na kwotę 5463,76 złotych oraz opłatę od kar w kwocie 800 złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec M. C. (1), a także wobec A. S., K. P. i A. J. utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. C. (1), A. S., K. P. i A. J. po 5 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza opłaty za II instancję: M. C. (1), K. P. i A. S. w kwocie po 800 złotych, A. J. w kwocie 300 złotych.

--	--	--

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny odstąpił od sporządzania uzasadnienia wydanego wyroku na formularzu UK 2, chociaż taki obowiązek wynika z treści art. 99a § 1 k.p.k., albowiem z uwagi na zbieżność zarzutów podniesionych przez obrońców oskarżonych zastosowanie tego formularza czyniłoby uzasadnienie nieczytelnym i powodowałoby potrzebę powtarzania tych samych argumentów w celu poprawnej realizacji obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 11 października 2022r. sygn. akt III K 240/22 orzekł następująco:

I. uznaje oskarżonych M. C. (1), A. S., A. J. i K. P. za winnego tego, że w dniu 19 stycznia 2021 roku w sklepie (...) przy ul. (...) w B. działając wspólnie i w porozumieniu, grożąc M. B. przedmiotem przypominającym broń palną oraz maczetą, a także używając przemocy w postaci złapania za szyję doprowadzili ją do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia gotówki w kwocie 6550 złotych, czym działali na szkodę M. B., tj. popełnienia czynu z art. 280§2k.k. i za to na podstawie art. 280§2k.k. i 33§1 i 2 k.k. wymierza:

- M. C. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- A. S. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- K. P. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- A. J. przy zastosowaniu art. 60§1 i 6 pkt. 2 k.k. wymierza karę roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonych A. S., A. J. i K. P. za winnych tego, że działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności:

- w dniu 18 stycznia 2021 roku w sklepie (...) przy ul. (...) we W., grożąc P. Z. przedmiotem przypominającym broń palną oraz gazem łzawiącym, doprowadzili go do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 350 złotych, czym działali na szkodę P. Z. oraz (...) spółka jawna,

- w dniu 18 stycznia 2021 roku w sklepie (...) przy ul. (...) we W., grożąc M. J. przedmiotem przypominającym broń palną, a także używając przemocy w postaci szarpania, doprowadzili ją do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1926,93 złotych oraz telefonu komórkowego marki H. o wartości około 1000 złotych, czym działali na szkodę M. J. oraz E. S.,

tj. popełnienia czynu z art. 280§1k.k. w zw. z art. 91§1k.k. i za to na podstawie art. 280§1k.k. w zw. z art. 91§1k.k. i art. 33§ 1 i 2 k.k. wymierza:

- A. S. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

-K. P. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- A. J. przy zastosowaniu art. 60§1 i 6 pkt. 3 k.k. wymierza karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 86§1 i 2 k.k. w zw. z art. 91§2k.k. orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza:

- A. S. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- K. P. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

- A. J. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63§1k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- M. C. (1) od dnia 15 grudnia 2021 roku godz. 8.05 do dnia 26 sierpnia 2022 roku 14.40;

- A. S. od dnia 15 grudnia 2021 roku od godz. 7.10 do dnia 14 września 2022 roku godz. 15.05;

- K. P. od dnia 15 grudnia 2021 roku godz. 6.20 do dnia 14 września 2022 roku godz. 15.05;

- A. J. od dnia 15 grudnia 2021 roku od godz. 6.20 do dnia 17 maja 2022 roku do godz. 12.40;

V. na podstawie art. 46§1k.k. zobowiązuje oskarżonych: M. C. (1), A. S., K. P. i A. J. do zapłaty na rzecz M. B. solidarnie kwoty 3050 złotych tytułem częściowego naprawienia wyrządzonej szkody oraz kwoty po 3000 (trzy tysiące) od każdego z nich tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VI. na podstawie art. 46§1k.k. zobowiązuje solidarnie oskarżonych: A. S., K. P. i A. J. solidarnie do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: (...) spółka jawna kwoty 350 złotych, E. S. kwoty 1926,93 złotych;

VII. na podstawie art. 46§1k.k. zobowiązuje oskarżonych: A. S., K. P. i A. J. do zapłaty na rzecz P. Z. i M. J. kwot po 3 000 (trzy tysiące) od każdego z nich tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VIII. na podstawie art. 44§2k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod. poz. 20), nr (...) pod poz.1 i 2;

IX. na podstawie art. 230§2k.p.k. zwraca:

- A. J. dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów nr (...) pod poz. 1-9,

- K. P. dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów nr (...) pod poz. 12 i 13,

- M. C. (1) dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 18, 19,23 i 24,

- A. S. dowody rzeczowe wskazane w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 28 i 29,

- M. B. dowody rzeczowe wskazane w wykazie nr (...) pod poz.25,26,27;

X. dowody rzeczowe wskazane w wykazie nr (...) pod poz.1-9, nr (...) pod poz.1 pozostawia w aktach sprawy, dowody (...) pod poz. 10,11,14,15,16,17,21,22 stanowią część składową akt;

XI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe:

- od M. C. (1) w kwocie 7813,20 (w tym zawarta jest opłata w kwocie 800 złotych),

- od K. P. w kwocie 7833,20 złotych (w tym zawarta jest opłata w kwocie 800 złotych),

- od A. S. w kwocie 7833,20 złotych (w tym zawarta jest opłata w kwocie 800 złotych).

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego A. S. adw. P. S.. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk, art. 444 kpk zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego A. S. w części i na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk wyrokowi zarzucił :

- na podstawie art. 438 pkt. 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w pkt. I skarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż w trakcie zdarzenia w dniu 19 stycznia 2021 r. oskarżony posłużył się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety, co miało wpływ na zachowanie się pokrzywdzonej M. B. i bezpośrednią realizację znamion przestępstwa rozboju kwalifikowanego w sytuacji, gdy nie doszło do okazania przez współoskarżonego M. C. (1) tego narzędzia w czasie rozboju a z zeznań pokrzywdzonej wynika wprost, że w chwili realizacji przez oskarżonych znamion przestępstwa rozboju nie widziała niebezpiecznego narzędzia w postaci maczety, zobaczyła je dopiero podczas odtwarzania nagrania monitoringu, a co za tym idzie samo posiadanie maczety przez M. C. (1) nie wzbudziło w niej obawy niezwłocznego użycia tego narzędzia i nie posłużyło do przełamania jej oporu, a tym samym nie spełniło przesłanki zawartej w art. 280 § 2 kk.

Obrońca oskarżonego wniósł o :

o zmianę wyroku w pkt I, II i III skarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji prawej z art. 280 § 1 kk, co do zdarzenia z dnia 19 stycznia 2021 r. i uznaniu, iż wszystkie czyny stanowią ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk w zw. z art 91 §1 kk i wymierzenie oskarżonemu na tej podstawie kary 4 lat pozbawienia wolności przy pozostawieniu pozostałych rozstrzygnięć wyroku wobec oskarżonego A. S. w mocy.

I. uznanie, iż czyn opisany w punkcie I części dyspozytywnej wyroku stanowi przestępstwo określone w art. 280 §1 KK, a w rezultacie:

wolności;

3. warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 69 KK,

a nadto uchylenie rozstrzygnięcia w zakresie zadośćuczynienia od oskarżonej A. J. na rzecz M. B., P. Z. oraz M. J. i nieorzeczenie o takim zadośćuczynieniu;

4. zmianę orzeczenia o kosztach sądowych, poprzez zwolnienie oskarżonej z obowiązku zapłaty tych kosztów w zakresie, w jakim koszty te wynikają z przeprowadzonych w sprawie opinii biegłych (w szczególności daktyloskopijnych, traseologicznych, biologicznych, informatycznych).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :

I. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a. art. 280 KK, poprzez uznanie, iż czyn przypisany oskarżonym w punkcie I wyroku stanowi przestępstwo stypizowane w art. 280 § 2 KK i jednocześnie nie stanowi przestępstwa stypizowanego w art. 280 §1 KK, podczas gdy prawidłowa kwalifikacja zachowania oskarżonych prowadzić powinna do przeciwnych konkluzji,

b. art. 46 KK, poprzez orzeczenie obowiązku zadośćuczynienia, pomimo braku podstaw ku temu, w szczególności wobec braku krzywdy.

II. Naruszenie prawa procesowego, a to art. 624 i 627 KPK, poprzez obciążenie oskarżonej kosztami sądowymi, w części, która wynika z przeprowadzonych opinii biegłych (w szczególności daktyloskopijnych, traseologicznych, biologicznych, informatycznych).

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. C. (1) adw. J. W., zaskarżył wyrok w części, a to w pkt I. i XI. części rozstrzygającej.

Rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego we Wrocławiu zarzucił ;

1. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 kpk. które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegały na przyjęciu, że M. C. (1) w dniu 19 stycznia 2021 r działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi miał grozić M. B. maczetą, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzić winna do wniosku, że posiadanie przez M. C. (1) w trakcie zdarzenia maczety nie może mieć wpływu na zakwalifikowane zarzucanego M. C. (1) czynu jako rozboju z paragrafu 2 art. 280 kk wobec faktu, że pokrzywdzona M. B. wskazała, że maczety tej w trakcie zdarzenia nie widziała a zobaczyła ją dopiero podczas przeglądania monitoringu po zdarzeniu.

2. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 kpk., które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegały na przyjęciu, że M. C. (1) należy obciążyć kosztami postępowania w takim samym stopniu jak pozostałych oskarżonych, podczas gdy prawidłowe rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu winno uwzględniać okoliczność, że M. C. (1) zarzucono aktem oskarżenia udział w jednym zdarzeniu zaś pozostałym oskarżonym w trzech, a co za tym idzie M. C. (1) winien ponieść jedynie te koszty procesu, które związane były z zarzucanym mu zdarzeniem z dnia 19 stycznia 2021 r.

Wskazując na powyższe uchybienia wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia Sądu I Instancji i przyjęcie, że M. C. (1) w dniu 19 stycznia 2021r dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 280 §1 k.k., wymierzenie mu za ten czyn kary 2 lat pozbawienia wolności oraz obciążenie M. C. (1) przypadającymi na niego kosztami postępowania związanymi wyłącznie ze zdarzeniem z dnia 19 stycznia 2021 r.

Obrońca oskarżonego K. P. adwokat A. H. na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 §1 i 2 k.p.k., zaskarżył wyrok Sądu I instancji na korzyść oskarżonego K. P.:

- w całości wobec K. P., co do czynu wskazanego w pkt I. sentencji wyroku,

- orzeczenia o karze wobec K. P., co do czynu wskazanego w pkt. II sentencji wyroku.

2. Na podstawie art. 427 §2 w zw. z art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi co do czynu wskazanego w pkt. I sentencji wyroku zarzucił mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a polegający na ustaleniu, że oskarżony K. P. swoim działaniem wypełnił znamiona zbrodni opisanej w art. 280§2 k.k., w szczególności na bezpodstawnym przyjęciu użycia przez sprawców niebezpiecznego narzędzia,

3. Na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi co do przypisanych K. P. zarzucił mający wpływ na treść orzeczenia błąd ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę wyroku, a polegający na niezastosowaniu wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, mimo zaistnienia szczególnie uzasadnionego przypadku, o którym mowa w art. 60 § 2 k.k.

4. Ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd II instancji zarzutu wskazanego w pkt 3 niniejszej apelacji, na podstawie art. 438 pkt 4 i art. 427 §1k.p.k. wyrokowi temu co do czynu wskazanego w pkt. II sentencji wyroku zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, wynikającą z orzeczenia zbyt wysokiej kary, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspakaja społecznego poczucia sprawiedliwości.

5. Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w zakresie czynu określonego w pkt. I sentencji poprzez przypisanie oskarżonemu K. P. popełnienie przestępstwa opisanego w art. 280 § 1 k.k.;

- wymierzenie za wszystkie czyny objęte aktem oskarżenia wobec K. P. kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu art. 60 §2 k.k. nie przekraczającej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia

przez Sąd II instancji możliwości zastosowania art. 60 § 2 k.k. wymierzenie za czyn określony w pkt II sentencji wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2024r sygn. akt II AKa 473/22 orzekł następująco:

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. C. (1) w ten sposób, że określone w punkcie XI wydatki obciążające go za postępowanie przygotowawcze i postępowanie przed sądem I instancji ustala na kwotę 5463,76 złotych oraz opłatę od kar w kwocie 800 złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec M. C. (1), a także wobec A. S., K. P. i A. J. utrzymuje w mocy;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. C. (1), A. S., K. P. i A. J. po 5 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz wymierza opłaty za II instancję: M. C. (1), K. P. i A. S. w kwocie po 800 złotych, A. J. w kwocie 300 złotych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Spośród apelacji wywiedzionych przez obrońców oskarżonych i podniesionych w tych apelacjach zarzutów za zasadny uznano jedynie zarzut niewłaściwego obciążenia M. C. (1) poniesionymi w jego sprawie wydatkami postępowania karnego.

Pozostałe zarzuty obrońców oskarżonych nie zostały uwzględnione, albowiem w całości okazały się nietrafne. Ponieważ każdy z obrońców podniósł zarzut czy to obrazy prawa materialnego – art. 280§2 k.k., czy też powiązany z tym zarzut błędu w zakresie ustaleń faktycznych tj. użycia (posługiwanie) w trakcie rozboju dokonanego w dniu 19 stycznia 2021 r. w sklepie (...) w B. maczety, a zatem innego podobnie niebezpiecznego do noża przedmiotu, to zarzuty te wobec ich zbieżności należało omówić łącznie. Odnosząc się zatem do zarzutu wskazanego w art. 438 punkt 3 k.p.k. to stwierdzić należy, że sąd I instancji nie popełnił błędu i prawidłowo ustalił, że w trakcie napadu rabunkowego dokonanego przez oskarżonych w sklepie (...) w B. jeden z napastników, a konkretnie M. C. (1) w trakcie tego napadu posługiwał się maczetą, a zatem przedmiotem podobnie niebezpiecznym jak nóż. Sąd meriti w pisemnym uzasadnieniu wskazał - „w tym też czasie do sklepu wszedł zamaskowany M. C. (1) ostentacyjnie trzymający w ręku maczetę, którego zadaniem było sprawdzenie zaplecza sklepu”. To ustalenie sądu jest jak najbardziej prawidłowe i nie może budzić najmniejszych wątpliwości, zwłaszcza w świetle dowodu w postaci nagrania przebiegu tego zdarzenia na monitoringu sklepowym. Ponieważ ten element zdarzenia był niezwykle istotny dla apelujących zatem w toku postępowania odwoławczego raz jeszcze odtworzono przebieg zdarzenia wyświetlając zabezpieczone do sprawy 4 filmiki zarejestrowane z różnych kamer monitoringu tego sklepu. Analiza tych nagrań nie pozostawia cienia wątpliwości co do tego, iż w trakcie tego rozboju jeden ze sprawców posługiwał się, a nawet używał maczety i to także wobec pokrzywdzonej M. B.. Z zapisu nagrania kamery nr 2 około godz. 22:42.47 wynika, że do sklepu wchodzi napastnicy, jako ostatni oskarżony M. C. z maczetą w prawej dłoni i gdy znajduje się około 2 m od pokrzywdzonej (stojącej wówczas za ladą sprzedażną) to wykonuje ruch prawą ręką (w której trzyma maczetę) w kierunku pokrzywdzonej, patrząc najpierw na nią, a potem rozgląda się po sklepie i udaje się na zaplecze. Zapis kamery nr 8 około godz. 22:42.50 wskazuje, że oskarżony M. C. wszedł na zaplecze w prawej ręce trzymał maczetę, podszedł do regału z wódką i rozejrzał się czy nikogo tam nie ma po czym wyszedł. Nagrania te znajdują się na płycie CD zawartej w aktach sprawy w kopercie na karcie 417. Powyższe nagrania jednoznacznie wskazują, iż jeden z napastników w trakcie przeprowadzonego napadu rabunkowego posługiwał się maczetą, co powoduje, że w powiązaniu z zachowaniami pozostałych uczestników tego rozboju prawidłowe jest ustalenie sądu meriti o popełnieniu zbrodni z art. 280 § 2 k.k.. W ocenie Sądu Odwoławczego bez znaczenia pozostają relacje pokrzywdzonej, zwłaszcza te złożone w toku postępowania sądowego, w których wskazuje, że nie ma pewności czy widziała maczetę w trakcie zdarzenia czy też dopiero po odtworzeniu nagrania monitoringu, a wniosek obrońców oskarżonych wyprowadzony z tego faktu, iż użycie maczety w żaden sposób nie doprowadziło pokrzywdzonej do stanu zagrożenia czy też stanu bezbronności, pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności wszystkich uczestników tego przestępstwa właśnie za rozbój kwalifikowany. W przestępstwach wieloosobowych, w szczególności w tego typu napadach rabunkowych nie

musi być tak, iż każdy uczestnik przestępstwa musi osobiście wypełnić ustawowe znamiona tego typu przestępstwa. Przecież część współsprawców może zajmować się wyłącznie kradzieżą, stać na czatach, istotne jest czy każdy ze współsprawców obejmuje swoją świadomością ogół znamion dokonywanego przestępstwa. W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że wszyscy oskarżeni działali z zamiarem dokonania napadu rabunkowego i to z użyciem maczety. Świadczą o tym następujące dowody: oskarżony M. C. (1) przyznał się do zarzutu rozboju z art. 280 § 2 k.k. (karta 1326). O użyciu maczety wyjaśniał także K. P. (karta 364) - „M. miał maczetę mówiliśmy żeby nie brał, ale i tak ją wziął w razie jakby ktoś był, woli mieć ją ze sobą”. A. J. (1) podczas wyjaśnień w trakcie posiedzenia aresztowego (karta 476) wskazała „M. poszedł z maczetą na zaplecze widziałam tą maczetę”, na k. 387 oskarżona wyjaśniła gdy „gdy wróciłam do samochodu i powiedziałam kto jest w sklepie mieli już założone kominiarki A. broń w ręce, a M. maczetę i polecili. Po zdarzeniu A. mówił, że osoba pokrzywdzona była mocno wystraszona”. Istotą odpowiedzialności karnej jest zamiar określonego przestępczego działania, w tym wypadku dokonanie napadu rabunkowego z użyciem maczety (niebezpiecznego przedmiotu) i jego następne wykonanie. W przedmiotowej sprawie poza dyskusją jest, że taki zamiar działania oskarżony M. C. (1) i pozostali oskarżeni podjęli i przestępstwo z użyciem maczety zrealizowali. O jej użyciu wiedzieli wszyscy sprawcy i stan ten akceptowali, dlatego też argumenty obrońców nie mogły być uwzględnione, bowiem nie tylko były sprzeczne z faktami o użyciu w trakcie napadu rabunkowego maczety, ale także te wyprowadzone wnioski o rzekomym jedynie posiadaniu, a nie używaniu czy posługiwaniu się maczetą są chybione. W sytuacji zatem braku błędu, co do prawidłowego ustalenia o posługiwaniu się w trakcie rozboju maczetą całkowicie bezprzedmiotowe i nietrafne są wywody dotyczące obrazy prawa materialnego to jest art. 280 § 2 k.k. Dodać jedynie należy, że przywołane w apelacjach orzecznictwo sądowe niestety nie przystaje do okoliczności przedmiotowej sprawy, bowiem oczywiście w całości należy zgodzić się z tezami zaprezentowanych orzeczeń Sądu Najwyższego dotyczących jedynie posiadania niebezpiecznego przedmiotu. Rzecz jednak w tym, że w przedmiotowej sprawie M. C. (1) nie tylko, że posiadał (w znaczeniu tego słowa) maczetę przy sobie, ale także tą maczetą się posługiwał w trakcie napadu rabunkowego, a jak wynika z materiału filmowego demonstrował tę maczetę także pokrzywdzonej – przy czym zdaniem Sądu Odwoławczego obojętne jest czy w tym momencie pokrzywdzona ten fakt widziała i zapamiętała i czy miało to wpływ na jej zachowanie polegające na wydaniu pieniędzy. Pamiętać przecież należy, że w tym samym momencie drugi z napastników przyłożył jej do głowy atrapę pistoletu i domagał się pieniędzy. Przytoczone orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczy sytuacji, kiedy to napastnikiem jest tylko jedna osoba i ta sama osoba, która posiada niebezpieczne narzędzie poprzez stosowanie przemocy czy też groźby przemocy doprowadza do zaboru cudzej rzeczy. W takim wypadku rzeczywiście istotne jest czy do dokonania zaboru mienia użyła to niebezpieczne narzędzie czy też jedynie je posiadała, a zaboru dokonała bez jego użycia. Zupełnie nietrafne są te argumenty obrońców, które wskazują że pokrzywdzona w ogóle nie działała pod wpływem maczety (bowiem nie widziała lub też nie zapamiętała jej użycia), przyjmując logikę obrońców niemożliwe byłoby dokonanie rozboju kwalifikowanego na pokrzywdzonym niewidomym lub głuchym, co przecież byłoby rozumowaniem ad absurdum. Z tych powodów niemożliwe jest uznanie argumentów obrońców o obrazie art. 280 § 2 k.k.

Za niezasadny należało uznać także zarzut obrazy art. 46 k.k. podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonej A. J.. Obrońca ten podnosi, iż niezasadne było orzeczenie obowiązku zapłaty zadośćuczynienia pokrzywdzonym, a to wobec braku krzywdy. Rację ma obrońca, gdy podnosi że żaden z pokrzywdzonych nie realizował swoich uprawnień i nie występował w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego. W zakresie rozstrzygnięcia o zasądzeniu zadośćuczynienia na ich rzecz Sąd I instancji rzeczywiście działał z urzędu można rzec na wniosek oskarżyciela publicznego złożony w toku rozprawy. Art. 46 k.k. uprawnia sąd do orzeczenia takiego zadośćuczynienia także bez wniosku pokrzywdzonego, a zatem z urzędu i tak w tej sprawie poczynił Sąd I instancji. Chybiony jest zarzut jakoby pokrzywdzeni przestępstwem rozboju nie ponieśli żadnej krzywdy. Do orzeczenia tego rodzaju środka konieczne jest skazanie za przestępstwo, w wyniku którego wyrządzona została szkoda lub krzywda. Od dnia wejścia w życie nowelizacji art. 46 k.k. (z listopada 2009 r.) wyeliminowane zostały ograniczenia przedmiotowe dotyczące nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody. Orzeczenie środka karnego nie jest uzależnione od tego, czy przestępstwo, za które został skazany sprawca, ma charakter przestępstwa umyślnego, czy też nieumyślnego. Nie jest warunkiem niezbędnym, żeby wyrządzona szkoda (materialna lub niematerialna) należała do ustawowych znamion przestępstwa, za które sprawca został skazany. Wystarczy, że jest ona bezpośrednim następstwem danego przestępstwa (zob. A. Marek, T. Oczkowski, w: SPK, t. 6, 2010, s. 707; inaczej M. Łukaszewicz, A. Ostapa, Obowiązek naprawienia szkody,

s. 63; M. Rogalski, Obowiązek naprawienia szkody, s. 424; R. Giętkowski, Obowiązek naprawienia szkody, s. 407 oraz R. Kubiak, Środek kompensacyjny, s. 64). Sąd jest uprawniony do zasądzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia także z urzędu, w razie skazania za każde przestępstwo, którego skutkiem była szkoda lub krzywda (wyr. SA w Łodzi z 13.9.2018 r., II AKa 118/18, L.). Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę dotyczy sytuacji, w której doszło do naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego, ale bez spowodowania szkody majątkowej. Dlatego też zadośćuczynienie może być orzekane obok obowiązku naprawienia szkody, przy czym nie można orzekać zadośćuczynienia "w części" (W. W., A. Z., Polskie prawo karne, s. 463). Dobra osobiste jako prawa niematerialne są ściśle powiązane z człowiekiem i jego indywidualnością. Przysługują więc one każdemu przez całe życie. Część z nich, jak na przykład wolność, nietykalność osobista czy prawo do prywatności zostały uwzględnione już na poziomie konstytucyjnym, co wskazuje na ich szczególną doniosłość. Naruszenie „dóbr osobistych”, rozumiane jest także jako krzywda, dyskomfort, ujemne przeżycie psychiczne, a okoliczności takie niewątpliwie w przedmiotowej sprawie wystąpiły. O przeżyciu psychicznym M. B. wskazuje nawet współoskarżona A. J. (1), gdy wyjaśnia, że przekazał jej takie informacje A. S. (k. 386). Obiektywnie rzecz oceniając trudno nie przeżywać dyskomfortu w sytuacji, gdy napastnicy grozili ekspedientce pistoletem kierując lufę pistoletu w kierunku głowy pokrzywdzonej M. J. (zobacz karta 133 i materiał zdjęciowy). Tylko osoby wyzbyte z jakichkolwiek uczuć i emocji mogą nie odczuwać dyskomfortu psychicznego, krzywdy i negatywnych wspomnień z powodu przeżycia napadu rabunkowego. Miał zatem sąd I instancji prawo do działania z urzędu i zasądzenie stosownego zadośćuczynienia za doznane przez pokrzywdzonych krzywdy wynikłe z zachowania się oskarżonych w związku z popełnionymi przestępstwami. Jednocześnie wysokość określonego przez sąd meriti zadośćuczynienia nie jest nadmiernie wygórowana i w żaden sposób nie można twierdzić, że przekracza doznane przez pokrzywdzonych krzywdy. Krzywda jako niematerialna wartość szkody jest trudna do właściwego określenia i w dużym stopniu opiera się na subiektywnym przekonaniu pokrzywdzonego lub też jak w tym wypadku ocenie organu sądowego. Zgodzić się należy, że określone wysokości zadośćuczynienia nie są jedynie symboliczne nie są też małe jednak odpowiadają wielkości wyrządzonych krzywd. Apelujący nie zarzuca niewspółmierności orzeczonego zadośćuczynienia, a jedynie twierdzi, że co do zasady z powodu braku krzywdy zasądzenie zadośćuczynienia w trybie art. 46 § 1 k.k. było nieuprawnione. Sąd Odwoławczy nie podziela tego wyводу mając na uwadze przywołane wyżej argumenty dotyczące zasad zasądzenia zadośćuczynienia i wystąpienia rzeczywistej krzywdy, co obiektywnie rzecz biorąc nie może budzić żadnych wątpliwości. Przypomnieć należy w tym miejscu, że zasady zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w trybie art. 46 k.k. w całości odsyłają do zasad odszkodowania określonych w przepisach prawa cywilnego. W tych przepisach poza jakąkolwiek dyskusją jest okoliczność, iż za naruszenie dóbr osobistych, a w przypadku napadu rabunkowego niewątpliwie do takich naruszeń u pokrzywdzonych dochodzi zasadą jest naprawienie szkody i krzywdy.

Odnosząc się do zarzutu ewentualnego rażącej surowości kary zawartego w pkt 4 apelacji obrońcy oskarżonego K. P. to wskazać należy, że nie jest trafny. W pisemnym uzasadnieniu wyroku (w sekcji 4) sąd meriti szczegółowo wskazał jakie okoliczności obciążające i odciążające miał na uwadze przy wymiarze kar jednostkowych i co było powodem wymierzenia kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i kary grzywny. Sąd odwoławczy oceniając podniesiony zarzut nie widzi żadnych podstaw do skutecznego podważenia tych kar. Sąd Apelacyjny w całości akceptuje podnoszone w orzecznictwie poglądy, że zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa według własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, o randze zasadniczej, rażącej, wręcz "bijącej w oczy" (tak m. in.: wyrok SN z dnia 16 lutego 2009r., II K 132/05, LEX nr 725034).

Jak wskazano na wstępie za zasadny uznano zarzut dotyczący niewłaściwego określenia wydatków obciążających oskarżonego M. C. (1). Obrońca tego oskarżonego słusznie podniósł, iż oskarżonego należy obciążyć kosztami postępowania, które związane są z jego udziałem w przedmiotowej sprawie. Słuszne były uwagi, że oskarżonego M. C. (1) obciążono wydatkami postępowania w równym stopniu co pozostałych współoskarżonych, chociaż był on uczestnikiem tylko jednego zdarzenia przestępczego z dnia 19 stycznia 2021 r. W związku z podniesionym zarzutem Sąd Odwoławczy przeanalizował rozstrzygnięcie sądu meriti, co do obciążenia oskarżonych poniesionymi przez Skarb Państwa wydatkami w postępowaniu przez sądem I instancji i w postępowaniu przygotowawczym. Uzasadnienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu w tym zakresie jest nad wyraz lakoniczne, ale wskazuje, że sąd zasądził od oskarżonych

na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na nich przypadające i wymierzył opłaty od kar. Ponieważ uzasadnienie wyroku nie zawierała szczegółowych rozważań, które wydatki obciążały poszczególnych oskarżonych, a z treści wyroku należałoby wyprowadzić wniosek, iż wszystkich oskarżonych zasadniczo obciążono w równym stopniu to w takim układzie procesowym rozstrzygnięcie w stosunku do oskarżonego M. C. (1) nie jest prawidłowe, albowiem rzeczywiście uczestniczył on tylko w jednym przestępstwie, a nie jak pozostali oskarżeni w trzech przestępstwach. Dlatego też Sąd Odwoławczy przeprowadził analizę poniesionych w sprawie wydatków i obciążył oskarżonego tylko tymi wydatkami, które związane były z jego udziałem w sprawie. Na uwadze sąd miał następujące wydatki które obciążają oskarżonego M. C. (1):

1. opinia daktyloskopijna z 14 marca 2022 r. karta 752 – 757, koszt opinii 2958,10 zł, k. 695,
2. opinia genetyczna z 9 marca 2022 r. karta 776 – 781, koszt opinii 3831,45 zł, karta 718,
3. opinia dotycząca badania telefonu (...), karta 791 – 803, koszt 1984 zł, karta 809,
4. opinia dotycząca badania telefonów (...) oraz H. (...), karta 830-840 i 846 – 854 , - koszt 1992 zł , k 857,
5. opinia dotycząca badania telefonu H. (...) karta 860 – 871, koszt 1984 zł, k.874,
6. opinia kryminalistyczna dotycząca badania grup krwi, koszt 2720,40 zł, karta 971,
7. ekspertyza daktyloskopijna , koszt 3297,54 zł , karta 975,
8. opinia psychiatryczna oskarżonego M. C. (1), koszt 2 x 358,45 zł, karta 1278 i karta 1279 ,
9. ryczałt za przechowywanie przedmiotów – 20 zł na osobę,
10. ryczałt za doręczenia przesyłek – 5 zł,
11. karta karna – ryczałt 30 zł na osobę.

Dodać należy, że koszty opinii kryminalistycznych wydanych w sprawie należało zgodnie z art. 633 k.p.k. i wynikającą stamtąd zasadą słuszności podzielić na wszystkich oskarżonych występujących w sprawie, albowiem w trakcie postępowania przygotowawczego zebrano i zabezpieczono szereg śladów z różnych miejsc przestępstw czy w postaci odcisków palców, wymazów, zabezpieczono od oskarżonych telefony komórkowe, które podlegały badaniu pod kątem wzajemnego kontaktowania się sprawców stąd też bez względu na końcowe wyniki tych opinii ich koszty obciążają oskarżonych w częściach, co do zasady równych, bowiem na etapie postępowania przygotowawczego dla właściwego ustalenia przebiegu zdarzeń konieczna była analiza wszystkich śladów i dowodów kryminalistycznych celem ujawnienia rzeczywistego przebiegu wydarzeń. Tylko takie dowody jak opinia psychiatryczna i koszty ryczałtowe, które obciążają każdego oskarżonego należało przyporządkować indywidualnie. Tak zatem mając te zasady na uwadze ustalono, że M. C. (1) obciążają w 1/4 koszty opinii kryminalistycznych, natomiast w całości koszt opinii sądowo psychiatrycznej i kwoty ryczałtowe za kartę karną, doręczenia pism i przesyłek, przechowywanie dowodów rzeczowych, co łącznie dało kwotę 5.463,76 zł oraz dla jasności wyroku wskazano (powtórzono) w tym rozstrzygnięciu na opłatę od kar w kwocie 800 zł.

Odnosząc się natomiast do wniosków obrońców wszystkich oskarżonych dotyczących zmiany zaskarżonego wyroku, to wskazać należy co następuje: jeżeli chodzi o wnioski obrońcy oskarżonego A. S. zmierzające do przyjęcia ciągu przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w związku z 91 § 1 k.k. i wymierzenie na podstawie art. 280 § 1 k.k. kary 4 lat pozbawienia wolności, to z przyczyn prawnych wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia wniosek ten nie mógł być uwzględniony. Przede wszystkim wobec niemożliwości przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego za czyn popełniony 19 stycznia 2021 r. w sklepie (...) w B. na podstawie art. 280 § 1 k.k. niemożliwe jest zastosowanie instytucji ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., a to dlatego, że warunkiem jego zastosowania jest jedność kwalifikacyjna wszystkich przestępstw wchodzących w skład danego ciągu, na co jednoznacznie wskazuje treść przypisu „sąd orzeka

jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw”. Ponieważ obrońca tego oskarżonego nie zgłosił zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary jednostkowej czy też kary łącznej, Sąd Odwoławczy wskazuje jedynie że zarówno kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu jak i też kara łączna 5 lat pozbawienia wolności i kara grzywny 200 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na 10 zł są karami wymierzonymi w dolnych granicach możliwości ustawowego i sądowego wymiaru kary i w żadnym stopniu nie przekraczają stopnia zawinienia tego sprawcy oraz szkodliwości społecznej popełnionych czynów.

Co do wniosków zawartych w apelacji M. C. (1) to jak wspomniano powyżej uwzględniono wniosek o zmianę rozstrzygnięcia, co do kosztów obciążających tego oskarżonego wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu karnym, natomiast wniosek o zmianę czynu przypisanego na rozbój typu podstawowego z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie za to minimalnej kary 2 lat pozbawienia wolności z przyczyn wskazanych we wcześniejszej części rozstrzygnięcia (to jest prawidłowego przesądzenia o odpowiedzialności z art. 280 § 2 k.k.) nie mógł być uwzględniony. Kara za zbrodnię z art. 280 § 2 k.k. wynosi minimum 3 lata i sąd meriti orzekając karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 100 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na 20 zł orzekł tę karę w granicach dolnego ustawowego wymiaru i dodać należy, że kara ta odpowiada szkodliwości społecznej dokonanego przestępstwa i stopniowi zawinienia tego sprawcy.

Co do apelacji i wniosków końcowych obrońcy oskarżonego K. P. to wskazać należy z przyczyn tożsamy jak powyżej, że niemożliwe było przyjęcie odpowiedzialności tego oskarżonego za występki z art. 280 § 1 k.k. jak również nie stwierdzono obrazy art. 60 § 2 k.k. i niemożliwe było wymierzenie kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Przede wszystkim nie można zgodzić się z argumentami, iż sąd obraził art. 60 § 2 k.k. gdyż do obrazy prawa materialnego dochodzi wyłącznie wtedy, gdy sąd I instancji nie stosuje przepisu obligatoryjnego, lub wtedy gdy stosuje go wadliwie. Nie można mówić o obrazie przepisu prawa materialnego w sytuacji, gdy przepis taki daje sądowi wyłącznie możliwość jego zastosowania a nie obowiązek. A taki charakter ma przepis art. 60 § 2 k.k., który wskazuje że sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a zatem to od Sądu zależy czy przepis w danej sprawie będzie miał zastosowanie czy też nie. Obrońca w sposób pośredni wskazuje, że w sprawie powinien być zastosowany art. 60 § 4 k.k., albowiem w toku postępowania przygotowawczego oskarżony K. P. ujawnił szereg informacji o przestępstwach innych osób i w związku z tym liczył na postawę prokuratora. Warunkiem jednak do zastosowania art. 60 § 4 k.k. jest wniosek prokuratora do sądu o zastosowanie tego przepisu. W przedmiotowej sprawie takiego wniosku nie złożono i nie ma powodów, aby ustalać przyczyny takiej postawy organu prokuratorskiego. Sąd I instancji nie widział także podstaw do zastosowania wobec tego oskarżonego szczególnej instytucji jaką jest nadzwyczajne złagodzenie kary. Również i to postąpienie Sądu meriti zależy wyłącznie od oceny tego Sądu w zakresie sprawstwa, szkodliwości społecznej, stopnia zawinienia, postawy procesowej, koniecznej reakcji prawnokarnej. Skoro takich okoliczności sąd meriti nie widział, a argumenty podniesione w apelacji nie były przekonujące to brak jest możliwości uwzględnienia wniosku obrońcy oskarżonego w zakresie wydatnego złagodzenia wymierzonej kary.

Co do wniosków zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej A. J. to oczywiście z tych samych powodów niemożliwe było uwzględnienie wniosku o zmianę kwalifikacji i przyjęcie odpowiedzialności za występki z art. 280 § 1 k.k. w zakresie zdarzenia z B., brak było zatem też podstaw do uwzględnienia kolejnego wniosku i przyjęcie, iż wszystkie przestępstwa w których oskarżona uczestniczyła podlegają konstrukcji ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. Niezasadne są też argumenty o możliwości i konieczności zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary o których mowa w art. 60 § 6 punkt 3 k.k. na poziomie kary jednego roku pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie wykonania kary w trybie art. 69 k.k. Sąd I instancji rozstrzygając sprawstwo i winę tej oskarżonej postąpił rzeczywiście wyjątkowo wobec niej i korzystając z art. 60 § 1 i 6 pkt. 2 k.k. wymierzył jej karę poniżej ustawowego progu za zbrodnię dokonaną w B. na poziomie roku pozbawienia wolności, za ciąg przestępstw dotyczących rozboju w sklepie (...) we W., w sklepie (...) we W. karę roku pozbawienia wolności i następnie wymierzając karę łączną na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec niej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżona jako współsprawca przypisanych przestępstw została potraktowana wyjątkowo łagodnie, sąd uzasadniał taki wymiar kary jej postawą procesową oraz dobrą opinią z miejsca zamieszkania. Te same argumenty przywołuje obrońca

w wywiezionej apelacji, okoliczności takie, że oskarżona jest osobą młodocianą, niekaraną, pracuje i uczy się, była aresztowana w postępowaniu przygotowawczym, współpracowała z organami ścigania, wyrażała żal z powodu popełnionych przestępstw były znane w postępowaniu przed sądem I instancji i były uwzględnione w wyroku Sądu meriti i nie mogą być zatem po raz kolejny brane pod uwagę w postępowaniu odwoławczym. Ocena tych pozytywnych okoliczności znalazła właśnie wyraz w zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Obrońca tej oskarżonej zarzucił także wadliwość, co do obciążenia oskarżonej kosztami opinii biegłych w szczególności daktyloskopijnych, traseologicznych biologicznych i informatycznych. Sąd Odwoławczy w tym zakresie odnosił się rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego M. C. (1), w tym miejscu dodać należy, że argumenty obrońcy oskarżonej A. J. nie zasługują na uwzględnienie bowiem również i oskarżoną A. J. należało obciążyć kosztami wymienionych przez obrońcę opinii. Pamiętać należy, że oskarżona była uczestnikiem wszystkich przestępstw w trakcie których po ich zgłoszeniu organom ścigania nie znani byli sprawcy i konieczne było zebranie wszelkiego rodzaju śladów i dowodów na miejscu zdarzenia. Właśnie te zabezpieczone ślady powodowały konieczność przeprowadzenia opinii daktyloskopijnych, genetycznych, traseologicznych celem ustalenia na podstawie materialnych dowodów sprawców czynów, później badano także telefony komórkowe m.in. ten zabezpieczony u oskarżonej A. J. m-ki I (...), którego koszt badania wynosił 1984 zł. Jakkolwiek sąd I instancji nie wyraził tego w uzasadnieniu pisemnym, to z analizy kwot zasądzonych poszczególnym oskarżonym wynika, iż kosztami ekspertyzy obciążył wszystkich oskarżonych po równo. Sąd Apelacyjny podziela takie ustalenie, bowiem analizując rzeczywiste koszty, które obciążają wyłącznie oskarżonego M. C. (1) doszedł do analogicznego wniosku, że w sprawie przeprowadzonych badań kryminalistycznych poniesionymi kosztami w tym zakresie należy obciążyć na zasadzie słuszności wszystkich oskarżonych bez względu na wyniki poszczególnych opinii. Nie ma racji obrońca oskarżonej, gdy zarzuca niezasadność przypisania tej oskarżonej kosztów opinii traseologicznej, daktyloskopijnej, biologicznej czy informatycznej skoro właśnie z telefonów komórkowych poszczególnych sprawców wynikają połączenia pomiędzy nimi, oskarżona czynnie uczestniczyła w niektórych przestępstwach, jak np. w B. sprawdzając kto znajduje się w sklepie którego zamierzają okraść. Dała zatem podstawy do tego, aby badać także ślady kryminalistyczne z miejsc popełnienia przestępstw.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w zakresie podniesionych zarzutów i wniosków zawartych w apelacji doprowadziła do stwierdzenia, iż sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe poprawnie, w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa procesowego, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zarzuconych oskarżonemu przestępstw, przy czym zasadnicze ustalenia wynikają z prawidłowo dokonanej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych i dowodów z dokumentów. Ocena ta uwzględnia zasady wynikające z art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Na koniec dodać należy, że Sąd Odwoławczy nie stwierdził występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, a określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., w art. 455 k.p.k. Niezależnie bowiem od wniosku obrońcy w postępowaniu odwoławczym zawsze z urzędu badane są okoliczności wskazane w w/w przepisach. Tak np. Sąd Najwyższy w sprawie III KK 417/18 z dnia 09-10-2018 "Przepis art. 433 § 1 KPK w zw. art. 440 KPK obliguje jednak sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic – w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi rażąca niesprawiedliwość wyroku".

Mając na uwadze przedstawione wyżej argumenty zaskarżony wyrok zasadniczo utrzymano w mocy, nieznacznie jedynie modyfikując orzeczenie dotyczące kosztów obciążających oskarżonego M. C..

Podstawą prawną obciążenia oskarżonych poniesionymi wydatkami postępowania odwoławczego jest art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k, które stanowią że od skazanych w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa. Kosztami sądowymi w tej sprawie są wydatki poniesione na doręczenia pism i zawiadomień w postępowaniu przed sądem (ryczałt 20 zł /4). Natomiast zgodnie z art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, w razie nieuwzględnienia apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego, sąd ten wymierza za II instancję opłatę w wysokości opłaty należnej za I instancję.

Mając wskazane wyżej okoliczności na uwadze orzeczono jak w wyroku.

SSA Jarosław Mazurek SSA Edyta Gajgał SSA Janusz Godzwon